

SÜTŐ CSABA ANDRÁS

eleje vége

elmúlik minden és már
nem lehetünk angyalok
elmúlik egy reggelbe szédülten
ráripakodva az ismeretlenre

elmúlik és egy darabig még fejben tartja
az elérhetetlen az mindig belátható
ebben a távolban méri este reggel
házakról beszél kertekről nyomokról

azt keresi a testes középkorú
falubeli nő is kiment a busz
felvázolja a családot amíg visszajön
elröppentyűztek a gyerekek aszongya

a távolba mutogat utánuk

elröppentyűztek egyik se maradt itthon
megmondtam ne menjen ráér még
de annyira meg volt zúdulva a picsája
elröppentyűzött azt most itt vagyok

felkeresi a régi tájat falra
szegezett képek beütött
fakuló könyvtári pecsétek
felett lapoz kör tintanyomat a 17. oldalon

a fényképen rabul ejtett két ártéri fával
a háttér a fák felismerhető
minden felkereshető
maximum nem találod ott
egyszer kétségbevonhatatlan volt

vörös kézzel rögzített
rosszul exponált előhívott
a falfehéret uralja
a ráma szélénél megfolyik a fény

vörös és sárga ömlik egybe
napnak kitett gyulladás előtti rét
egy szivárgó kép festi a falat
tócsánként foltonként falja

szürcsöli a falfestéket az ártér
 árnyékok alján szortyog
 tocsogók aljára süllyed
 nem festi azt a vizet ami nincs

egy töltés, hivatás, próbák híján, saját kanyarjaiba feled-
 kezve. tartja kénytelen az embermagas füvet. a tetején
 taposott nyomokban folyami homok, rétegekbe gyúrt ka-
 vics. amikor meder hagyja medrét. felfogja a hullámtér.
 melyik hová kerül, terül, fordulnia nincs miért. medret
 épít a folyó.

az ember töltést húz, bitorol árteret. falja, építi a házak
 alját, falaz, az alap alá folyik. az ember húz töltést, je-
 löl ki árteret. a többit elvégzi a víz. a töltésnek feszül,
 nyomja, tolja, áztatja. megáll, ráérősen kapdossa, tolja az
 összemosott földet. ha tudnám csak, a föld között mennyi
 a levegő. lélegzik ez is. szellőzik, függőnylebenés nélkül,
 millió ablakkeret, amit elképzelné is azért muszáj, mert
 megérteni nem lehet. és felesleges.

a kiapadt halott mellékágak

a mederben robogó arany
 nem ül ki a homokpadokra
 elterelt gazdagság
 aranyászok arany nélkül
 fényes állal felkopott cipővel
 a sorban a boltban rugdalja
 maga előtt műanyag kosarát
 félreccsapott tekintettel
 szódacsere trükkök habszifonpatron
 töltés nyomás jeges- és zöldár nélkül

rozoga megereszkedett széken
 kabátban zslugás lapjait széjjelteríti
 mutogatja a hátlapot szeme szűkül
 rövid utakon oda-vissza jár

tereget az udvaron
 átoson a kerítések felett
 megmássza a házgyári palánkokat
 azon a pályán már örökké nyár

hűvösbe fulladó árnyékok
 izzadt félpucér didergő testek
 fűre dobált pólók öntözőcsövek
 fecskerajok követhetetlen íveken

kapufák hálótartó vasak csigái
és a necc a jobb híján odaképzelt
háló a nagykapukon a passzok
a sprintek a tartós és alkalmi

szövetségek a tengópályán
a vaskorlátokon túl csúcsra jár az
iharos a dzsindzsásba rúgott labda
fehérje elveszik a zöld burjánzásban

nyitja a kaput megy a buszra
végig az utcán aztán jobbra fordul
balra az ottmaradt gyerekkor
az óvodai nagycsoporttal

a lebontott iskola tőszomszédságában
szintén balra amerre nem megy
a gyógyszertár emberemlékezet óta helyén
szemben a vízelvezető árok

itt ér véget első önálló útja
a kétkerekűvel nem tudott
megfordulni az utca végén
maradt szöcskéivel hangyáival papsajtjaival

az árok a vége ez lett
ketten kapálnak a kertben
apa és fia ember és árnya
ki mondja meg két árnyék

ketten kapálnak a kertben
nyakukba szakadt a korai sötét
bogarászik a szél a sárga leveleken
a sírásnak meg elejét venni nehéz

tölteni a távolt amibe visszanéz

sokat markol és épp eleget fog
a többi menjen peregjen szanaszét
csipkedi a hólét a könnyű
szellő a ganédomb tetején

forgatja görgeti szórja négy égtáj felé
a szélrózsa szirmain illanó gyöngy
nyári záporcsepp nyúlik
a megtépázott palánták alá

felszárad inkább előbb mint utóbb
se ez se az semelyik nem megszámlálható